

монъ въ човѣшки образъ, оня Юда Искаротски, извършилъ това отвратително и подло прѣдателство, което хвърля черни петна върху иначе тъй свѣтлиѣ страници на новата ни история, както и не е можалъ да чуе и запише пѣсенъта, която цигуларитѣ пѣятъ за „Повчалията Тодоръ — комитата.“

Случаятъ ми спомогна да попълня тази празнота. Прѣглеждайки по случай събирането материалъ за „Историята на гр. Елена и на възстанията въ Търновския санджакъ“ архивата на извѣстнитѣ учители Попъ Андрей П. Дойновъ и синътъ му Стоянъ П. Анд. Робовски и тази на дѣдо Попъ Христо Ив. Кършовъ и синътъ му — покойния ми баща, Сава П. Хр. Кършовски, намѣрихъ случайнот запазени:

а) въ първата архива двѣ бѣлѣжки, написани по случай прѣдаването на Киркова, отъ покойния учителъ Стоянъ П. А. Робовски, които буквально цитирамъ:

„1876. Когато, подиръ бурнитѣ времена на скакалицѣ, бѣше поутихнало Еленското окружѣе — презъ юния